

5. — Njegova sestra Cilka, štirinajstletno, drobno, napol razvito dekletce, rdečkastih las in pegastega, podolgovatega obraza. Tudi v njenih očeh leskeče porednost in prikrita strast.

6. — Njen oče gospod Matija Čuček, mož srednjih let, s strniščem na obrazu in pod nosom; preprost človek, oblečen kmetiško, a snažno.

7. — Hlapec s konji.

8. — Dekla.

9. — Kosci, goloroki in ovenčani s cvetjem in pestrimi trakovi.

10. — Grabljice, visoko izpodrecane, nagih, krepkih nog. Bogato nagubana krila jim po taktu opletajo ob stegna.

Prizorišče.

Čučkova velika senožet se razteza v ozadje kot ozka dolinica med vedno bolj stiskajočimi se nizkimi griči. Severni, strmejši bregovi na levi so gozdnati in senčnati; južna, položnejša desna stran se košati v lepem, bujnobarvnem polju, ki prehaja v redovite vinske gorice na vrhovih.

Sredi ozadja pritlična kmetiška pristava, ki je precej oddaljena, da se vidi izza nje na obeh straneh dosti obširen ribnjak, v katerem je zajezen gornji kotic doline.

Ob robu lesov se vije majhen potočič, ki se izgublja za odrom na levo. Tik njega nizka odprta koliba, podobna majhnemu kozolcu. Na nasprotni strani — že skoro za kuliso — mogočna češnja z zrelim rdečim sadom.

Svet se sredi odra nenadoma vzdigne za poldrugi meter in se vzpenja potem polagoma proti ozadju.

(Konec prihodnjič.)

Petruška:

Večnost.

Zopet dan odšel je v sivo večnost,
kakor kane kaplja v temno morje.
Kdo naj prehití nje bistrotečnost,
kteri čoln nje širno dalj preorje?

Vse, kar bo, zakrila nje temá je, (!)
vse, kar bilo, v sivo noč zagrne,
kdor pa gre odkrivat njene kraje, (!) *je li to Feyorčiči*
se nazaj nikoli ne povrne.